EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

9. märts 2006 *

Kohtuasjas C-371/03,

mille esemeks on EÜ artikli 234 alusel Oberlandesgericht Köln'i (Saksamaa) 21. augusti 2003. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 1. septembril 2003, menetluses

**Siegfried Aulinger**

*versus*

**Bundesrepublik Deutschland,**

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees A. Rosas, kohtunikud J. Malenovský, J.-P. Puissochet (ettekandja), S. von Bahr ja U. Lõhmus,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

kohtujurist: F. G. Jacobs,
kohtusekretär: ametnik C. Strömholm,

arvestades kirjalikus menetluses ja 12. oktoobri 2005. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

— S. Aulinger, esindaja: *Rechtsanwalt* R. Karpenstein,

— Bundesrepublik Deutschland, esindaja: *Rechtsanwalt* A. Frieser,

— Saksamaa valitsus, esindajad: W. D. Plessing, hiljem A. Tiemann ja C. Schulze-Bahr, keda abistas *Rechtsanwalt* A. Frieser,

— Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: G. zur Hausen ja hiljem F. Hoffmeister,

olles 17. novembri 2005. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

**otsuse**

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 1. juuni 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 1432/92 tõlgendamist Euroopa Majandusühenduse ning Serbia ja Montenegro vabariikide vahelise kaubavahetuse keelustamise kohta (EÜT L 151, lk 4).

2 Taotlus esitati S. Aulingeri ja Bundesrepublik Deutschlandi vahelises vaidluses; viimatinimetatu oli kohustanud S. Aulingeri määruse nr 1432/92 tõlgenduse alusel, mis tema hinnangul oli väär, lõpetama oma tegevuse bussiettevõtjana inimeste Serbiasse ja Montenegrosse vedamisel.

## Õiguslik raamistik

3 Arvestades konflikte, mis kaasnesid mitmete endiste Jugoslaavia Liitvabariigi vabariikide iseseisvumisega ja eriti 1992. aastal Bosnia Hertsegoviinas lahvatanud konflikte, võttis Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni Julgeolekunõukogu 30. mail 1992. aastal ÜRO põhikirja VII peatüki alusel vastu resolutsiooni 757 (1992), millega kehtestati Jugoslaavia Liitvabariigi (Serbia ja Montenegro) vastu majanduslik embargo. Embargo puudutas eelkõige tooraine ja kaupade vahetust.

4 Resolutsiooni 757 (1992) punktid 5 ja 7 sätestasid:

„5. [...] kõik riigid hoiduvad rahaliste vahendite või muude finants- või majanduslike ressursside Jugoslaavia Liitvabariigi (Serbia ja Montenegro) ametiasutuste või Jugoslaavia Liitvabariigis (Serbias ja Montenegros) asuvate äri-, tööstus- või kommunaalettevõtjate käsutusse andmisest ja takistavad oma kodanikel ning kõigil nende territooriumil viibivatel isikutel mainitud rahaliste vahendite või ressursside Jugoslaavia Liitvabariigi (Serbia ja Montenegro) ametiasutustele ja eespool mainitud ettevõtjatele edastamist ja ükskõik millisel viisil käsutusse andmist ning kõikide muude finantsvahendite üleandmist Jugoslaavia Liitvabariigis (Serbia ja Montenegro) asuvatele füüsilistele ja juriidilistele isikutele, välja arvatud üksnes meditsiinilise, humanitaarse või toiduainete ostmise eesmärgiga maksed;

[...]

7. [...] kõik riigid:

a) keelduvad kõigi nende õhusõidukite õhkutõusmise, maandumise ja ülelendamise lubamisest, mille sihtpunkt on Jugoslaavia Liitvabariik (Serbia ja Montenegro) või mis on sealt õhku tõusnud, välja arvatud juhul, kui selle õhusõiduki lennule on humanitaarsetel või muudel Julgeolekunõukogu

asjaomaste resolutsioonidega lubatud kaalutlustel andnud loa resolutsiooniga 724 (1991) loodud Julgeolekunõukogu komitee.

[...]. [mitteametlik tõlge]"

5 Et tagada ühenduses mõnede resolutsioonis 757 (1992) sätestatud meetmete ühetaoline rakendamine, otsustasid Euroopa Majandusühendus ja selle liikmesriigid kehtestada ühenduse õigusakti. Selle tulemusena võttis Euroopa Ühenduste Nõukogu vastu määruse nr 1432/92.

6 Selle artikkel 1 sätestas:

„Alates 31. maist 1992 on keelatud:

a) kõigi Serbia ja Montenegro vabariikidest pärinevate või sealt tulevate toorainete või kaupade sissevedu ühenduse territooriumile;

b) kõigi ühendusest pärinevate või sealt tulevate toorainete ja kaupade eksportimine Serbia ja Montenegro vabariikidesse;

c) igasugune tegevus, mille eesmärk või tulemus on kas otseselt või kaudselt punktides a ja b nimetatud toimingute edendamine;

d) osutada mitterahalisi teenuseid, mille eesmärk või tulemus on kas otseselt või kaudselt Serbia ja Montenegro vabariikide majanduse edendamine, ja eriti neid mitterahalisi teenuseid, mis on mõeldud:

i) Serbia ja Montenegro vabariikides toimuva või sealt lähtuva mis tahes majandustegevuse jaoks

või

ii) mõnele järgmistest isikutest:

— mis tahes füüsilistele isikutele, kes asuvad Serbia ja Montenegro vabariikides,

— mis tahes Serbia ja Montenegro vabariikide õiguse alusel asutatud juriidilistele isikutele,

— mis tahes organisatsioonidele, kes tegelevad majandustegevusega Serbia ja Montenegro vabariikides elavate isikute või nende vabariikide õiguse alusel asutatud juriidiliste isikute kontrolli all (Serbia ja Montenegro vabariikides ja väljaspool neid).

Õhutranspordi teenuste osutamise keelu tingimused on sätestatud [lisas]." [Siin ja edaspidi on osundatud määrust tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.]

7 Sama määruse artikkel 5 täpsustas:

„Käesolevat määrust kohaldatakse kogu ühenduse territooriumil, sealhulgas õhuruumis ja kõikidel laevadel või õhusõidukitel, mis kuuluvad liikmesriigi jurisdiktsiooni alla, samuti kõigi mujal asuvate liikmesriigi kodanike ja liikmesriigi õiguse alusel asutatud organisatsioonide suhtes."

**Põhikohtuasja asjaolud ja eelotsuse küsimused**

8 S. Aulinger on bussiettevõtja, kelle asukoht on Saksamaal. Serbia ja Montenegro vabariikide vastase embargo kehtivuse ajal vedas ta embargo piirkonda või -piirkonnast võõrtöötajaid, eelkõige serblasi ja montenegrolasi, kes tulid Serbiast ja Montenegrost või olid teel sinna. Peamiselt tegutses ta alltöövõtjana ühe samuti Saksamaal asutatud reisibüroo jaoks, mis korraldas kogu reisi lähtepunktidest sihtpunktidesse, mis asusid Saksamaa territooriumil ja vabariikide territooriumil,

mille vastu oli kehtestatud embargo, kaasates nende territooriumil kulgeva teekonna läbimiseks antud vabariikides asutatud bussiettevõtjaid. Reisibüroo andis reisijatele selliste mitut transpordivahendit kasutavate vedude (edaspidi „kombineeritud vedu") jaoks ühtse pileti.

9 Pärast seda, kui S. Aulingeri vastu oli alustatud määruse nr 1432/92 rikkumise eest kriminaalmenetlust, lõpetas ta 1993. aastal sisuliselt nendes kombineeritud vedudes osalemise.

10 S. Aulingeri vastu alustatud kriminaalmenetlus lõpetati pärast seda, kui Bundesgerichtshof otsustas 21. aprilli 1995. aasta otsuses, et resolutsioon nr 757 (1992) ei keela eraisikute vedu embargopiirkonda ja -piirkonnas ning ei pidanud vajalikuks hinnata küsimust, kas selline keeld võib olla kehtestatud määruses nr 1432/97, kuna ei olnud järgitud selle määruse rikkumise eest karistamiseks vajalikke siseriiklikke menetlusi.

11 S. Aulinger nõudis seejärel talle väidetavalt tekitatud kahju hüvitamist. Tema vastu algatatud kriminaalmenetlusega tekitatud kahju eest sai ta hüvitise. Lisaks nõudis ta põhikohtuasja hagejalt (edaspidi „Bundesrepublik Deutschland") 500 000 Saksa marga suurust hüvitist oma põhilise sissetulekuallika kaotamise eest, mis leidis aset tema embargopiirkonna piirini ja sealt lähtuvate kombineeritud vedude peaaegu täieliku peatamise tõttu. Oma nõude toetuseks väitis ta, et selline tegevus ei olnud määruse nr 1432/92 alusel keelatud. Ta juhtis selles suhtes tähelepanu asjaolule, et ka Euroopa Ühenduste Komisjon ei pidanud sellist vedu keelatuks ning Saksamaa ametiasutused pidid enne selles paljusid bussiettevõtjaid puudutavas küsimuses seisukoha võtmist liikmesriikidega konsulteerima. Teised liikmesriigid oleksid jaganud komisjoni hinnangut.

12 Bundesrepublik Deutschland väitis, et kombineeritud veo eesmärk oli vältida reisijate otsese embargopiirkonda vedamise keeldu ja järelikult on ka seda liiki vedu keelatud määrusega nr 1432/92. Kuna Bundesrepublik Deutschland leidis, et tema tõlgendust on igal juhul võimalik kaitsta, siis järeldas ta sellest, et tsiviilseadustiku (Bürgerliches Gesetzbuch) §-s 839 sätestatud riigivastuse tekkimiseks vajalik õigusvastasuse tingimus ei olnud täidetud. Ta lisas sellele, et tal ei olnud liikmesriikide või komisjoniga konsulteerimise kohustust, kuna ühenduse õiguse tõlgendamine ja kohaldamine on peamiselt liikmesriigi ülesanne. Kõigest hoolimata valitses liikmesriikide vahel komiteedes (või ka väljaspool neid) komisjoniga peetud koosolekutel üksmeel.

13 Vaidlust lahendanud Landgericht andis õiguse Bundesrepublik Deutschlandile. Otsus põhines viimase argumentatsioonil, mille kohaselt ei ole võimalik tuvastada ühtegi tema õigusvastast tegu, mis võib kaasa tuua tsiviilseadustiku §-s 839 sätestatud vastutuse.

14 S. Aulingeri apellatsioonkaebust lahendades otsustas Oberlandesgericht Köln kohtuliku arutamise peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas [määruse nr 1432/92] artikli 1 punkti d tuleb tõlgendada nõnda, et selle alusel oli reisijate tasuline vedu embargopiirkonda või -piirkonnast, mis toimus „kombineeritud veona", lubatud või keelatud?

Kombineeritud veo all tuleb mõista isikute vedu embargopiirkonda või -piirkonnast, mis on korraldatud ühenduse liikmesriigis asutatud ettevõtja ja embargopiirkonnas asuva ettevõtja koostöös ning mille puhul esimene vastutab

veo eest embargopiirkonna piirile ja teine selle koha ja embargopiirkonna vahelise veo eest (kusjuures reisijad peavad ümber istuma).

2. Juhul, kui Euroopa Kohus leiab, et kombineeritud vedu oli õiguspärane, siis kas sellisel juhul oli liikmesriigil EÜ artiklist 10 või artiklist 297 või muudest ühenduse õigusnormidest tulenevalt kohustus enne kombineeritud veo väidetaval õigusvastasusel põhinevate siseriiklike meetmete kehtestamist konsulteerida teiste liikmesriikidega või komisjoniga?"

**Eelotsuse küsimused**

*Esimene küsimus*

Euroopa Kohtule esitatud märkused

15 S. Aulingeri arvates tuleb küsimust, kas kombineeritud vedu embargopiirkonda või -piirkonnast oli keelatud, eristada küsimusest, kas sellisele veole tema panusega sarnane osaline kaasaaitamine oli samuti keelatud? Ta rõhutab, et tema ei korraldanud kombineeritud vedu, vaid piirdus reisibüroole teenuse osutamisega territooriumil, mille suhtes ei olnud embargot kehtestatud.

16 S. Aulinger toob näiteid, mis tema arvates kinnitavad, et määrus nr 1432/92 ei saanud keelustada selliseid teenuseid nagu tema osutas, ilma, et see viiks absurdse tulemuseni, mille kohaselt oleksid kõik kombineeritud veole kaasa aitavad teod keelatud. Nõnda oleksid embargot rikkunud reisijatele ühtseid pileteid müünud piletimüüja, needsamad reisijad, kes aitasid kaasa piletihinna tasumisega, või bensiinijaama töötaja, kes täitis bussi bensiinipaagi. Ta lisab, et embargo on olemuselt majanduslik ja selle eesmärk ei ole takistada inimeste reisimist või vedu.

17 S. Aulingeri arvates tuleb sama järeldus teha kogu kombineeritud veo kohta. Seda, kas kombineeritud vedu oli määruse nr 1432/92 artikli 1 punkti d alusel keelatud, tuleb hinnata resolutsiooni 757 (1992) põhjal. Selle artikkel 5 piirdub rahaliste vahendite või muude „majanduslike ressursside" Jugoslaavia Liitvabariigi (Serbia ja Montenegro) ametiasutuste või seal asutatud ettevõtjate käsutusse andmise keelamisega. Kahtlemata hõlmab „majanduslike ressursside" mõiste teenuste osutamist loetletud organisatsioonidele, kuid reisijate vedamist kohani, kus Serbia või Montenegro veoettevõtjad nad üle võtsid, ei saa lugeda nendele ettevõtjatele teenuste osutamiseks ja seega ka majanduslike ressursside nende käsutusse andmiseks. Teenuste adressaadid olid antud juhul üksnes reisijad.

18 S. Aulinger on seisukohal, et määruse nr 1432/92 eesmärk ei olnud võrreldes resolutsiooniga 757 (1992) ühegi täiendava sanktsiooni kehtestamine. See oli suunatud üksnes ÜRO Julgeolekunõukogu kehtestatud sanktsioonide ühetaolisele rakendamisele kõikjal ühenduses. S. Aulinger tugineb oma argumentatsioonis kõnealuse määruse kümnendale põhjendusele ja 14. jaanuari 1997. aasta otsusele kohtuasjas C-124/95: Centro Com (EKL 1997, lk I-81). Järelikult ei saa määrus tema hinnangul iseseisvalt keelata reisijate vedamist kombineeritud veo käigus kohani, kus Serbia või Montenegro bussiettevõtjad nad üle võtsid.

19 Bundesrepublik Deutschland, Saksamaa valitsus ja komisjon viitavad esiti määruse nr 1432/92 artikli 1 punkti d sõnastusele. Nende väitel on inimeste tasuline vedamine „teenus" selle sätte tähenduses. See, kas antud teenust osutati otseveona või kombineeritud veona, ei muuda midagi. Bundesrepublik Deutschland rõhutab, et kõnealuses sättes kasutatav sõnastus annab tunnistust selles kehtestatud keelu laiast kohaldamisalast. Täpsemalt, kombineeritud veona tehtud reiside tulemus võis vähemalt kaudselt olla Serbia ja Montenegro vabariikide majanduse edendamine.

20 Bundesrepublik Deutschland ja komisjon lähtuvad põhimõttest, et otsene vedu embargopiirkonda või –piirkonnast on määrusega vastuolus, kuna selle tulemusena antakse ühenduse sõidukid selle riigi majanduse kasutusse, mille vastu on kehtestatud embargo, ja võimaldatakse veetavatel isikutel valuutat importida. Nende hinnangul tuleb kombineeritud veole läheneda samamoodi. Ainus lubatav erand on Saksamaa valitsuse ja komisjoni arvates erasõiduautoga reisimine mittemajanduslikel eesmärkidel, mis on vastuvõetav humanitaarsetel kaalutlustel, samuti põhjusel, et sellisel juhul ei toimu „teenuste" osutamist määruse nr 1432/92 artikli 1 punkti d tähenduses.

21 Bundesrepublik Deutschland ja Saksamaa valitsus lisavad, et ülal esitatud grammatilist tõlgendust kinnitavad ka määruse nr 1432/92 mõte ja eesmärk.

22 Saksamaa valitsus viitab lisaks ka nõukogu 26. aprilli 1993. aasta määrusele (EMÜ) nr 990/93 Euroopa Majandusühenduse ja Jugoslaavia Liitvabariigi (Serbia ja Montenegro) vahelise kaubavahetuse kohta (EÜT L 102, lk 14), mis vahetas välja määruse nr 1432/92.

23 Ta märgib, et määruse nr 990/93 artikli 1 punkt e kehtestab keelu osutada mitterahalisi teenuseid, mille juurde kuuluvad sama määruse artiklis 2 sätestatud erandid, mis puudutavad peamiselt Jugoslaavia Liitvabariigi territooriumil toimuvaid transiitvedusid ja tema territoriaalmerre sisenemist. Saksamaa valitsuse arvates oleksid need erandid muutunud mõttetuteks, kui veod, mille lähtekoht või sihtkoht asus embargopiirkonnas, ei oleks olnud keelatud. See määrus kinnitab seega tõlgendust, mille ta omistas määrusele nr 1432/92.

24 Bundesrepublik Deutschlandi väitel ei ole vaja teada, kas kombineeritud vedu oli keelatud juba resolutsiooniga 757 (1992), kuna ühenduse seadusandja võis antud juhul embargopiirkonna ja ühenduse geograafilist lähedust arvestades otsustada ka rangema embargo kehtestamise. Määrust nr 1432/92 tuleb seega tõlgendada iseseisvalt, mida toetab sisuliselt samadel põhjustel ka komisjon.

25 Bundesrepublik Deutschland ja Saksamaa valitsus väidavad lisaks, et kohustus tagada määruse nr 1432/92 kasulik mõju nõuab, et kombineeritud vedu loetakse keelatuks. Bundesrepublik Deutschlandi arvates olnuks vastupidisel juhul väga hõlbus vältida selle määruse sätteid, toetades koostööd Serbias ja Montenegros asuvate (bussi)ettevõtjatega. Saksamaa valitsus viitab eelkõige Euroopa Kohtu 30. juuli 1996. aasta otsusele kohtuasjas C-84/95: Bosphorus (EKL 1996, lk I-3953, punktid 3 ja 18).

26 Viimaseks toonitab Bundesrepublik Deutschland samale otsusele toetudes, et kombineeritud veo keeld ei olnud vastuolus asjaomaste ettevõtjate põhiõigustega.

27 Komisjon aga arvab, et kui vedu olnuks tagatud üksnes embargopiirkonna piirini ning reisijate edasist vedu selles piirkonnas ei oleks olnud ette nähtud, siis ei ole võimalik tõendada, et sellise tegevuse tulemusena edendati Serbia ja Montenegro majandust. Sellisel juhul ei oleks need vabariigid saanud kasu ühenduse liiklusvahendi kasutusse andmisest ja see tegevus ei oleks viinud asjaomaste reisijate vedamiseni Serbias ja Montenegros.

28 Komisjon tunnistab, et nende reisijate vedamine piirini annab neile võimaluse liikuda oma isiklikke sõidukeid kasutades edasi embargopiirkonda ja et valuuta, mida nad kaasas kannavad, tugevdab selle piirkonna majandust, kuid tema hinnangul on embargo selline tõlgendus liiga lai. Teenus, mida osutab „ühenduse" vedaja, on lihtsalt vajalik eeltegevus ja embargo alla pandud vabariikide majanduse tugevnemine tuleneb reisijatest endist, mitte vedajatest, kes toovad nad embargopiirkonna piirile.

29 Komisjon lisab, et tõelise kombineeritud veo korral, nagu on kõne all põhikohtuasjas, peab selle, kes osutas keelatud teenust, otsustama eelotsusetaotluse esitanud kohus. See on tema kohustus määratleda, kuivõrd on alltöövõtja nagu S. Aulinger, kes osales kombineeritud veos olemata antud juhul otseselt vastutav selle korraldamise ja toimimise eest, rikkunud määruse nr 1432/92 artikli 1 punkti d.

Euroopa Kohtu vastus

30 Määruse nr 1432/92 kümnendast põhjendusest nähtub, et selle eesmärk on tagada mõnede resolutsioonis 757 (1992) sätestatud meetmete ühetaoline rakendamine kogu ühenduses. Järelikult tuleb kõnealuse määruse tõlgendamisel pidada silmas

selle sõnastust ja eesmärki (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Bosphorus, punktid 13 ja 14). Määruse nr 1432/92 tõlgendus ei või seega minna vastuollu resolutsiooni 757 (1992) sätetega.

31 Samas ei keela ükski määruse nr 1432/92 säte ega ka resolutsioon 757 (1992) inimeste liikumist ühenduse liikmesriikide ning Serbia ja Montenegro vabariikide vahel.

32 Ometigi on Saksamaa valitsusel ja komisjonil õigus, kui nad väidavad, et määruse nr 1432/92 artikli 1 punkt d keelab liikmesriigis asutatud vedajatel isikute tasulise vedamise katkematult kohtade vahel, millest üks asub liikmesriikide ja teine Serbia või Montenegro territooriumil. Selline mitterahaliste teenuste osutamine kuulub selle sätte kohaldamisalasse, kuivõrd ta on osaliselt „Serbia ja Montenegro vabariikides toimuv majandustegevus" ja osaliselt teenuste osutamine „füüsilistele isikutele, kes asuvad Serbia ja Montenegro vabariikides", mida määruse nr 1432/92 artikli 1 punkt d mainib sõnaselgelt näidetena keelatud mitterahaliste teenuste osutamisest.

33 Hinnang samade lähte- ja sihtkohtade vahel toimuvatele vedudele, mis on korraldatud ühenduse liikmesriigis asutatud ettevõtja ja embargopiirkonnas asuva ettevõtja koostöös ning mille puhul esimene vastutab veo eest embargopiirkonna piirile ja piirilt ning teine selle koha ja embargopiirkonna vahelise veo eest (kusjuures reisijad peavad ümber istuma), saab olla üksnes samasugune. See, kas teenust osutavad erinevad järjestikused vedajad ise või alltöövõtu korras, ei oma siinkohal tähtsust.

34 Teistsuguse tõlgenduse korral on ühenduse ja Serbia või Montenegro ettevõtjate vahel sõlmitavate koostöölepingutega võimalik määruse nr 1432/92 kasulikku mõju väga hõlpsalt ohtu seada.

35 Järelikult rikkus bussiettevõtja, kui ta osales määruse nr 1432/92 kehtivuse ajal ka alltöövõtjana liikmesriigi ning Serbia ja Montenegro territooriumi vahelises isikute kombineeritud vedudes, selle määruse sätteid. Samas võis ta jätkata isikute tasulist vedu embargopiirkonna piirini, tingimusel, et selline tegevus ei toimunud osana kombineeritud vedudest.

36 Esimesele küsimusele tuleb seega vastata, et määruse nr 1432/92 artikli 1 punkti d tuleb tõlgendada selliselt, et reisijate tasuline vedu Serbiasse ja Montenegrosse või sealt lähtuvalt, mis toimus kombineeritud veona, oli keelatud. Kombineeritud veo all tuleb mõista isikute vedu embargopiirkonda või -piirkonnast, mis on korraldatud ühenduse liikmesriigis asutatud ettevõtja ja embargopiirkonnas asuva ettevõtja koostöös ning mille puhul esimene vastutab veo eest embargopiirkonna piirile ja piirilt ning teine selle koha ja embargopiirkonna vahelise veo eest (kusjuures reisijad peavad ümber istuma).

*Teine küsimus*

37 Võttes arvesse esimesele küsimusele antud vastust, ei ole teisele küsimusele vastamine vajalik.

## Kohtukulud

38 Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, v.a poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

**Nõukogu 1. juuni 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 1432/92 Euroopa Majandusühenduse ning Serbia ja Montenegro vabariikide vahelise kaubavahetuse keelustamise kohta artikli 1 punkti d tuleb tõlgendada selliselt, et reisijate tasuline vedu Serbiasse ja Montenegrosse või sealt lähtuvalt, mis toimus kombineeritud veona, oli keelatud.**

**Kombineeritud veo all tuleb mõista isikute vedu embargopiirkonda või -piirkonnast, mis on korraldatud ühenduse liikmesriigis asutatud ettevõtja ja embargopiirkonnas asuva ettevõtja koostöös ning mille puhul esimene vastutab veo eest embargopiirkonna piirile ja piirilt ning teine selle koha ja embargopiirkonna vahelise veo eest (kusjuures reisijad peavad ümber istuma).**

Allkirjad